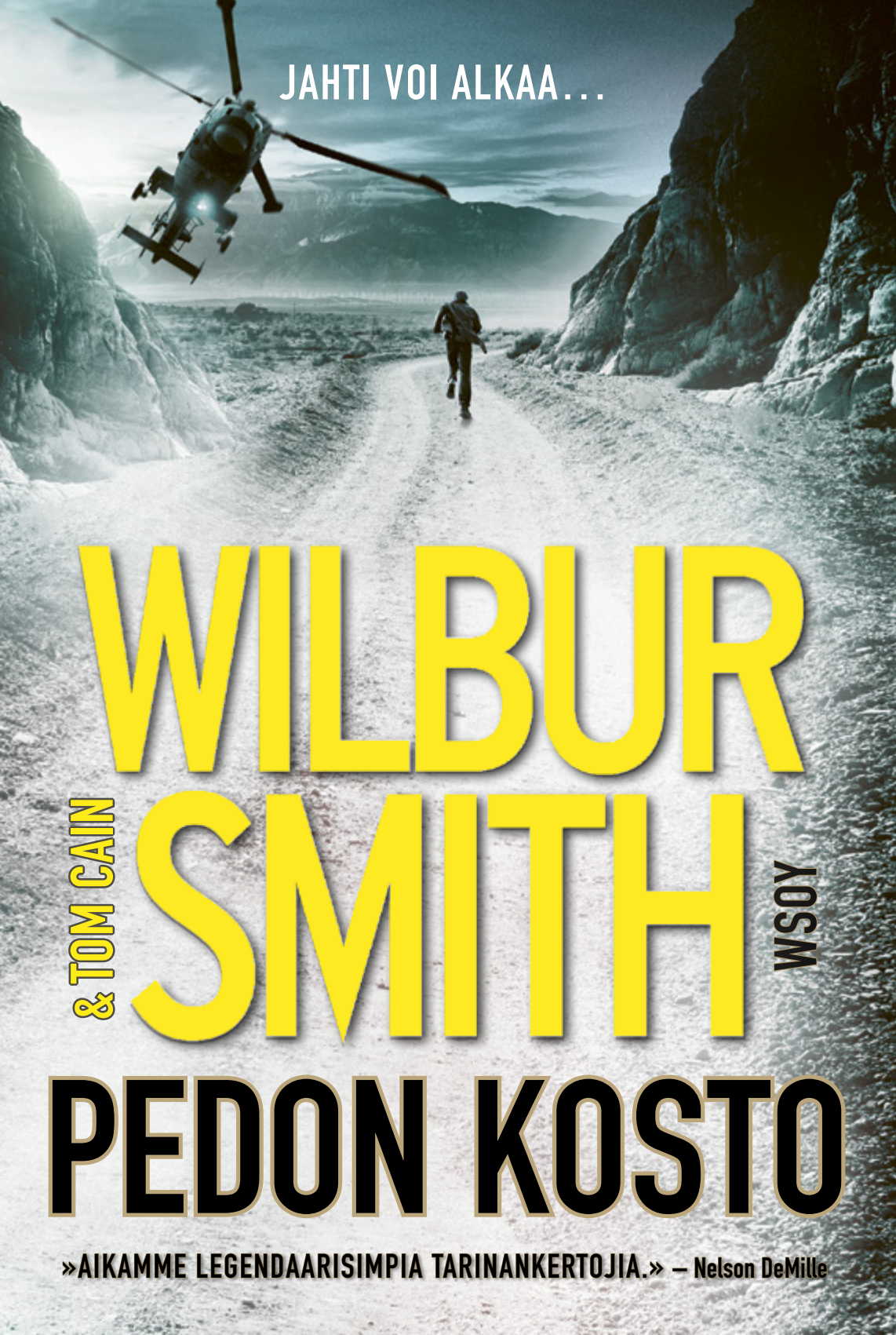

WILBUR SMITH & TOM CAIN

WSOY

PEDON KOSTO

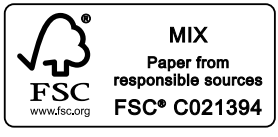
»AIKAMME LEGENDAARISIMPIA TARINANKERTOJIA.» – Nelson DeMille

WILBUR SMITH & TOM CAIN

PEDON KOSTO

SUOMENTANUT NINA MÄKI-KIHNIÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Predator

First published by HarperCollins Publishers 2017
HarperCollins Publisher, 1 London Bridge Street, London SE1 9GF
Copyright © Orion Mintaka (UK) Ltd 2017
Wilbur Smith asserts the moral right to be identified as the author of this work.
All rights reserved.

SUOMENKIELINEN LAITOS © NINA MÄKI-KIHNIÄ JA WSOY 2020
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-43353-9
PAINETTU EU:SSA

Omistan tämän kirjan Nisolle,
joka Aurinkona valaisee päiviäni
ja Kuuna ylevöittää yöni.

Kiitos lukemattomista iloista, rakkaani

Hector Cross heräsi kauhun kouraisuun ja makasi hetken paikallaan tajuamatta, missä oli. Hän avasi silmänsä, vaikkei oikeastaan olisi halunnut tietää, mitä kohtaisi. Makuuhuoneen avoimesta pariovesta näki verannalle, ja sieltä se tuli. Kuunvalon langettamat hopeiset kuviot läikehtivät pedon märkien suomujen päällä. Kynnet raapivat vaimeasti betonilattiaa, kun se vaappui häntä kohti. Pyrstö heilahteli puolelta toiselle raskaiden askelten tahdissa. Keltaiset, piikkimäiset hampaat painautuivat alahuulen päälle, ja suljettu suu näytti kaartuvan kylmään, ilottomaan hymyyn. Hectorin kurkkua kuristi ja rintaa puristi paniikin hyökyessä aaltona hänen ylitseen. Krokotiili työnsi päänsä oviaukosta ja jähmettyi. Sen katsekin pysähtyi, häneen. Sen silmät olivat keltaiset kuin leijonalla, mustat pupillit pelkät pystyviillot. Vasta nyt Hector tajusi, kuinka massiivinen otus oli, sillä kynnyksellä seistessään se tukki oviaukon, joka oli hänen ainoa pakoreittinsä.

Hector tokeni järkytyksestään nopeasti ja kierähti toiselle kyljelleen. Hän vetäisi yöpöydän laatikon auki ja alkoi hapuilla ysimillistä Heckler & Koch -pistooliaan. Hän kopeloi laatikkoa, mutta hänen kyntensä raapivat puupohjaa epätoivoisesti eikä asetta löytynyt. Laatikko oli tyhjä. Hän oli puolustuskyvytön.

Hän kierähti takaisin toiseen suuntaan katsoakseen jättimäistä matelijaa silmästä silmään, nousi istumaan ja peruutti sängynpäätyä vasten. Hän puolustautui nostamalla käsivartensa eteensä ristiin karatetyyliin. »Hus! Häivy siitä!» hän huusi, mutta peto ei näköjään

pelännyt. Se avasi leukansa ammolleen paljastaen kaikki terävät keltaiset hampaansa, joilla oli pituutta ja paksuutta yhtä paljon kuin Hectorin etusormilla. Hampaiden väliin oli pakkautunut viimeksi syödyn saaliin mätänevää lihaa. Eläimen hengityksen pökerryttävä lemu pelmahti huoneeseen. Hän oli ansassa. Pakoreittiä ei ollut. Kohtaloa ei käynyt väistäminen.

Sitten krokotiilin pää alkoi muuntua, ja siitä sukeutui ihmismäinen hirviö, joka oli matelijahahmoakin kauhistuttavampi. Se oli rujo ja mätä. Sen sokeita silmiä peitti maitomainen kalvo. Hector tunnisti sen oitis. Se oli hänen vaimonsa murhanneen miehen pää.

»Bannock!» Hector sähähti ja kavahti kauemmas vihaamastaan kuvatuksesta. »Carl Bannock! Et voi olla siinä! Olet kuollut. Minähän tapoin sinut ja syötin kurjan ruumiisi krokotiileille. Jätä minut rauhaan ja painu sinne minne kuulutkin, helvetin syövereihin.» Hän tiesi solkottavansa sekavasti, muttei mahtanut itselleen mitään.

Sitten hän tunsi, kuinka huoneen pimeydestä hänen harteilleen laskeutuivat näkymättömät kädet, jotka alkoivat ravistella häntä.

»Hector, rakas! Herää! Heräisit nyt.»

Hän yritti vastustaa suloisen naisellista ääntä ja käsien vaativaa kosketusta. Sitten helpotuksen tunne pääsi voitolle, ja vähitellen hän rimpuili irti tukahduttavan painajaisen kurimuksesta. Lopulta hän havahtui valveille.

»Sinäkö siinä, Jo? Sano, että se olet sinä.» Hector kurkotti käsiään onnettomana makuuhuoneen pimeyteen.

»Kyllä, rakas! Minä tässä. Ei hätää. Kaikki on hyvin. Minä olen tässä.»

»Valot», Hector sopersi. »Valot päälle!»

Jo irrottautui Hectorin syleilystä ja kurkotti sängynpäädyn yläpuolella olevaan valokatkaisijaan. Kun valo kirkasti huoneen, Hector tunnisti ympäristön ja muisti, missä he olivat ja minkä tähden.

He olivat Skotlannissa keskiaikaisessa linnassa Tay-joen mutkassa, ja oli kylmänkolea syysyö.

Hector kahmaisi omalta yöpöydältään rannekellonsa ja katsoi sen viisareita. Hänen kätensä tärisivät. »Luojan tähden, kolme yöllä!»

Hän ojensi kätensä ja veti Jo Stanleyn paljasta rintaansa vasten. Hetken kuluttua hänen hengityksensä tasaantui. Taistelukoulutuksensa ansiosta hän osasi hetkessä karistaa painajaisen paljastaman heikkouden tunteen, ja hän kuiskasi naiselle: »Paljon melua tyhjästä, pahoittelut tuosta, rakkaani. Mutta vahinko tapahtui jo. Olemme molemmat hereillä, joten miksemme nauttisi hetkestä?»

»Olet parantumaton ja kyltymätön, Hector Cross», Jo sanoi kainostellen, muttei millään muotoa vastustellut miehen käsiä vaan päinvastoin antautui niiden kannateltavaksi ja tapaili huulillaan miehen suuta.

»Tiedät, etten ymmärrä hienoja vertauskuvia», Hector sanoi, ja he vaikenivat. Mutta hetken kuluttua Jo mutisi hänen suutaan vasten vetäytymättä kauemmas:

»Sinä pelästytit minut, muru.»

Hector suuteli häntä rajummin kuin olisi halunnut tehdä lopun puhumisesta, ja Jo taipui tahtoon tuntiessaan miehen elimen paisuvan kovaksi vatsaansa vasten. Jo oli yhä liukas heidän aiemman rakastelunsa jäljiltä, ja melkein heti hän halusi Hectoria yhtä paljon kuin Hector häntä. Jo kääntyi selälleen kädet yhä ristissä Hectorin niskan takana, veti Hectorin päälleen levittäen reitensä ja nostaen lantionsa, ja hän tunsi miehen liukuvan syvälle sisäänsä.

Mikään näin kiihkeä ei olisikaan voinut jatkua kauan. Yhdessä he kohosivat nopeasti, hidastelematta huikean kiihkonsa aallonharjalle, ja sitten yhä toisiinsa yhtyneinä he sukelsivat syvyyksiin. Tähän hetkeen he palasivat hitaasti jostain kaukaa sieltä, minne intohimo oli heidät siivittänyt, eikä kumpikaan saanut sanaa suustaan ennen kiivaan hengityksen laantumista. Jo luuli, että Hector oli nukahtanut hänen sylissään, mutta sitten mies lausui hiljaa lähes kuiskaten: »En kai minä sentään sanonut mitään?»

Jolla oli valhe valmiina. »Et mitään järkevää. Höpötit vain jotain, missä ei ollut mitään tolkkua.» Jo tunsi Hectorin rentoutuvan ja jatkoi teeskentelyä: »Mitä unta sinä näit?»

»Se oli ihan hirvittävää», Hector vastasi ilme totisena ja melkein onnistui peittämään naurunsa vakavalla äänensävyllään. »Näin sel-

laista unta, että parikymmenkiloinen lohi nappasi mutta päästin sen karkuun.»

Heidän välillään vallitsi sanaton sopimus. Vain siten he saattoivat vaalia välillään kytevää hentoa rakkauden liekkiä. Jo Stanley oli ollut Hectorin mukana, kun tämä oli jahdannut vaimonsa surmanneita kahta murhamiestä. Kun he lopulta olivat napanneet miehet arabialaistyylisessä linnassa, jonka nämä olivat rakentaneet syvälle Keski-Afrikan viidakkoon, Jo oli olettanut, että Hector luovuttaisi tappajat Yhdysvaltoihin oikeudenkäyntiä odottamaan ja rangaistusta kärsimään.

Jo oli juristi, ja hänelle laki oli kaikki kaikessa. Hector sitä vastoin käytti oman käden oikeutta. Hänen väkivaltaisessa maailmassaan vääryydet kostettiin raamatullisen armottomuuden periaatteella: silmä silmästä, henki hengestä.

Hector oli teloittanut vaimonsa toisen murhaajan lakipykäliin vetoamatta. Murhaaja oli ollut Carl Bannock. Hector oli syöttänyt miehen tämän omille lemmikkikrokotiileille kiinniottopaikalla arabialaistyylisen linnan mailla. Kookkaat matelijat olivat repineet Bannockin elävältä ja syöneet hänet. Jo ei onnekseen ollut todistanut Carl Bannockin kiinniottoa ja teloitusta omin silmin. Niinpä hän saattoi näin jälkikäteen teeskennellä tietämätöntä.

Toisen murhaajan kiinniottoon hän kuitenkin oli osallistunut. Roiston salanimi oli Johnny Congo. Hän oli paennut Texasista hänelle langetettua kuolemantuomiota. Jo oli jyrkästi kieltänyt Hector Crossia turvautumasta oman käden oikeuteen toisen kerran. Lopulta hän oli uhannut päättää heidän suhteensa, ellei Congoa luovutettaisi Texasin osavaltion viranomaisille.

Vastahakoisesti Hector oli suostunut vaatimukseen. Ehti vierähtää monta kuukautta, ennen kuin texasilainen tuomioistuin vahvisti Johnny Congon alkuperäisen kuolemantuomion olevan voimassa ja totesi hänet syylliseksi myös useisiin murhiin, jotka hän oli tehnyt vankilasta pakonsa jälkeen. Teloituspäiväksi oli asetettu 15. marraskuuta, ja siihen oli enää kaksi viikkoa.

»Herran pieksut, Johnny, mitä sinun kasvoillesi on tapahtunut?»

Shelby Weiss oli vanhempi osakas Weiss, Mendoza & Burnettin asianajotoimistossa – josta heikommin menestyvät kilpailijat käyttivät nimeä Heprealainen, Meksikaani & Valkonaama – ja istui koppimaisessa huoneessa Texasissa West Livingstonissa Allen B. Polunskyn yksikössä, joka myös kuolemaantuomittujen osastona tunnettiin. Seinät hänen ympärillään olivat haalistuneen, halvan limetinvihreät, ja hän puhui vasemmassa kädessään olevaan vanhanaikaiseen mustaan puhelinluuriin. Edessään hänellä oli keltainen muistilehtiö ja terävien lyijykynien rivi. Weissin edessä olevan lasin toisella puolella, vastaavan kokoisessa mutta valkoiseksi maalatussa kopperossa seisoi Johnny Congo, hänen asiakkaansa.

Congo oli vastikään palautettu Yhdysvaltoihin Persianlahden rannikkovaltiosta Abu Zarasta, missä hänet oli pidätetty vuosia sen jälkeen, kun hän oli karannut Wallsin yksiköstä eli Texasin osavaltion rangaistusvankilasta. Valtaosan pakomatkastaan hän oli viettänyt Afrikassa Tanganjikajärven rannalla, mihin hän oli rakentanut itselleen henkilökohtaisen kuningaskunnan pieneen Kazundun valtioon seuralaisenaan vankila-aikainen panonsa, sittemmin liiketoverinsa ja elämänkumppaninsa Carl Bannock. Weiss oli tullut mukaan kuvioihin tätä kautta. Hänen yhtiönsä oli edustanut Carl Bannockia tämän jo edesmenneen adoptioisän Henry Bannockin perustamassa sukusäätiössä. Kaikki toimet olivat olleet laillisia ja taloudellisesti erittäin hedelmällisiä sekä Carl Bannockille että Shelby Weissille. Weiss, Mendoza & Burnett edusti Bannockia myös malmikaupoissa: mies välitti koltaania, josta jalostettiin monissa elektroniikkatuotteissa keskeistä ainesosaa tantaalia, kultaakin kalliimpaa metallia. Kongon itäosasta peräisin oleva malmi luokiteltiin konfliktialueen mineraaliksi, ei siis paljoakaan veritimantteja paremmaksi maineeltaan, ja tältä osin Carl Bannockin asioiden hoito oli moraalisesti kyseenalaisempaa. Siitä huolimatta hänellä oli oikeus parhaaseen edustukseen mitä rahalla sai. Vaikka Shelby Weissilla olisikin ollut syytä epäillä, että Bannock teki rikollisen elämänkumppaninsa kanssa kaikenlaista vastenmielistä ja jopa laitonta, kuten kauppasi huumeita

ja myi ihmisiä seksiorjiksi, näistä rikkomuksista ei ollut todisteen häivääkään. Kazundulla ei liioin ollut rikoksentekijän luovutussopimusta Yhdysvaltojen kanssa, joten oikeudellisesti oltiin umpikujassa.

Mutta jossain vaiheessa Johnny Congo oli päätynyt Lähi-itään ja jäänyt brittien erikoisjoukkojen entisen upseerin Hector Crossin kynsiin. Hector Cross oli ollut naimisissa Henry Bannockin lesken Hazelin kanssa. Tämän mutkan kautta Weiss päätteli, että Cross oli Carl Bannockin lanko, joskaan veljesrakkautta ei näiden välillä nähty. Hazel oli murhattu. Cross oli syyttänyt Carl Bannockia ja vannonut kostoa. Nyt Bannock oli kadonnut kuin maan nielemänä.

Johnny Congon Hector Cross oli ottanut kiinni ja luovuttanut Yhdysvaltain liittovaltion viranomaisille Abu Zarassa, jolla oli rikoksentekijöiden luovutussopimus Yhdysvaltojen kanssa. Ja täällä sitä taas oltiin, kuolemaantuomittujen osastolla, eikä Congo ollut kaunis näky. Hänet oli näköjään piesty.

Johnny Congo oli kopperossaan kuin tykinkuula tulitikkuaskissa. Hän oli valtavan kokoinen, liki kaksimetrinen, ja lihaksisto oli sen mukainen. Hänellä oli vanginpuku eli valkoinen, lyhythihainen puuvillakauluspaita, jonka helma oli työnnetty valkoisten, pyjamankaltaisten housujen joustavan vyötärönauhan alle. Paidan selkämyksen kaksi mustaa isoa kirjainta, DR, tarkoittivat hänen kuuluvan kuolemaantuomittujen osastolle, *Death Row'lle*. Puku oli suunniteltu väljäksi, mutta Johnny Congon päällä se oli tiukka kuin makkarankuori ja nappilista oli pingottunut äärimmilleen, sillä paidan täyttävät rintalihakset, hartiat ja käsivarret saivat hänet näyttämään muinaisen Kreikan myyttiseltä hirviöltä Minotaurukselta, härän ja ihmisen risteytykseltä. Vuosien elämä yltäkylläisyydessä ja nautintojen äärellä oli lihottanut Congoa, mutta hän kantoi vatsamakkaraansa kuin asetta, ja usein siitä olikin apua, kun hän jyräsi ja puski sinne minne tahtoi. Hänen ranteensa ja nilkkansa oli raudoitettu sekä kahlehdittu yhteen. Kaikesta tästä huolimatta asianajajan huomio kiinnittyi leveään, ruhjottuun nenään sitaistuun valkoiseen lastaan, lyönneistä pinkeäksi turvonneeseen suun seutuun sekä länsiafrikkalaisen tumman ihon punervan ja violetin vivahteeseen, josta tuli mieleen ylikypsät luumut.

»Taisin kävellä päin ovenkarmia tai tuli muu vahinko», Congo mutisi luuriin.

»Tekivätkö liittovaltion sheriffit tuon?» Weiss yritti kuulostaa huolestuneelta mutta pystyi hädin tuskin peittämään intoaan. »Jos tekivät, voin vedota siihen oikeudessa. Raportissahan sanottiin ihan selvästi, että olit kahlittuna, kun sinut vangitiin Abu Zarassa. Tarkoitan vain, että ellet uhannut heitä etkä pystynyt puolustautumaan, heillä ei ollut perusteita fyysiseen voimankäyttöön. Ei sillä vielä juhlita, mutta olisi sentään jotain. Kaikki mahdolliset keinot kelpaavat tässä vaiheessa. Teloituspäiväksi on määrätty marraskuun viidestoista. Siihen on vajaa kolme viikkoa aikaa.»

Congo pudisti isoa, kaljuksi ajeltua päätään. »Eivät ne tätä tehneet. Vaan se valkoinen kusipää Hector Cross. Sanoin sille jotain. Taisi tykätä huonoa.»

»Mitä sinä sanoit?»

Congon hartiat hytkyivät, kun hän naurahti kumeasti ja uhkaavasti kuin kaukana jylisevä ukkonen. »Sanoin sille, että annoin tappokäskyn siitä – ja näin se meni sanasta sanaan – 'saatanan huoravaimostasi'.»

»Voi veljet…» Weiss pyyhkäisi otsaansa ja asetti sitten luurin mikrofonin lähemmäs suutaan. »Kuuliko joku muu sen?»

»Todellakin, kaikki kuulivat. Huusin tosi lujaa.»

»Perhana, Johnny, et auta itseäsi yhtään.»

Congo otti askeleen eteenpäin ja nojasi kyynärpäänsä seinässä olevaan hyllytasoon. Hän tuijotti lasin läpi silmät täynnä sellaista raivoa, että Weiss hätkähti. »Tein sen kuule syystä, hyvästä syystä», Congo murahti. »Se saatanan Cross vei ainoan ihmisen, josta olen ikinä välittänyt ja syötti niille helvetin krokotiileille. Ne söivät hänet elävältä. Kuulitko sinä? Ne suomuperseet söivät Carlin elävältä! Mutta Cross oli tyhmä. Hän teki kaksi virhettä.»

»Ahaa. Mitkä kaksi?»

»Ensinnäkään hän ei syöttänyt krokotiileille minuakin. Jos olisi, en olisi edes huomannut sitä. Minut oli pumpattu täyteen jotain rauhoittavaa, en olisi edes tuntenut sitä.»

Weiss kohotti lyijykynää oikealla kädellään ja toppuutteli näyttämällä toista kämmentään. »Hetkinen! Maltahan. Jos olit tajuton, mistä tiedät, että krokotiilit söivät kaverisi?»

»Crossin ukot leuhkivat sillä lentokoneessa, nauroivat räkäisesti kuinka elukoiden leuat olivat rouskineet, kun Carl oli huutanut armoa. Heidän onnekseen olin sidottuna tuoliin ja käärittynä rahtiverkkoon. Jos olisin päässyt liikkumaan, olisin repinyt kaikilta pään irti ja survonut ne itse kunkin persreikään.»

»Mutta ei siis ole todisteita siitä, että Carl on kuollut? Tarkoitan, ettet ole nähnyt ruumista.»

»Kuinka sen nyt olisi voinut nähdä?» Congo karjaisi ja puhui suuttuneena lujempaa. »Minä olin taju kankaalla, Carl krokotiilin suolistossa! Minkä takia kyselet noin tyhmiä?»

»Bannockin säätiön takia», Weiss sanoi hiljaa. »Niin kauan kuin Carl Bannockin kuolemasta ei ole todisteita – eikä sellaisia toimita ainakaan Hector Cross, koska samalla hän ilmoittautuisi murhaajaksi – säätiön täytyy tilittää Carlille hänen osuutensa yhtiön voitosta. Kuka tahansa Carlin pankkitileille pääsevä voisi hyötyä rahoista, ainakin noin teoriassa. Joten kysynpä sinulta nyt uudemman kerran, ihan virallisesti: onko sinulla suoraa ensi käden näyttöä siitä, että Carl Bannock on kuollut?»

»Ei ole», Johnny sanoi painokkaasti. »Kuulin vain puhuttavan siitä, enkä nähnyt mitään, koska olin silloin lääkkeiden vaikutuksen alainen. Ja kun nyt tarkemmin muistelee, niin olinhan minä siellä lentokoneessakin vähän kujalla. Ehkäpä minä vain kuvittelin kuulevani semmoisia juttuja, tai ehkä näin unta, tai jotain.»

»Olen samaa mieltä. Rauhoittavat lääkkeet voivat tunnetusti aiheuttaa päihtymystä muistuttavan tilan. On varsin mahdollista, ettet tosiasiallisesti kuullutkaan sellaista keskustelua, josta alun perin kerroit. Mutta sanoit Crossin tehneen kaksi virhettä. Mikä se toinen oli?»

»Hän ei pudottanut minua koneesta. Olisi tarvinnut vain avata ramppi, työntää minut siihen ja katsoa sivusta, kun putoan…» Johnny Congo vislasi imitoiden putoamista. »…koko matkan alas,

seitsemän ja puoli kilometriä, kunnes… *pam.*» Hän jysäytti moukarin kokoisella nyrkillään kouraansa.

»Olisit tehnyt helkkarin syvän montun», Weiss tokaisi.

»Niinpä.» Congo nauroi ja nyökytteli isoa kaljua päätään. »Jos Cross olisi istunut tuolissa ja minä olisin seissyt vieressä, olisin nakannut hänet ilmaan kuin ihmisfrisbeen. Tuosta vain. Hän hinkui kyllä sitä. Ja olisi tehnyt sen, ellei se typerä ämmä olisi aukonut päätään.»

Weiss selasi muistiinpanojaan ja silmäili edellisen sivun merkintöjä otsa rypyssä. »Anteeksi, mutta sanoit naisen menehtyneen.»

»Sanoin, että annoin tappokäskyn hänen vaimostaan. Älä turhaan kaunistele. Tämä oli eri eukko, se jonka hän otti kuolleen vaimon jälkeen. Juristi, sellainen kuin sinäkin. Cross sanoo häntä Joksi. Ämmä alkoi valittaa Crossille, ettei Carlia olisi saanut tappaa. Että Cross rikkoi Yhdysvaltain lakia… niin, 'lakia, jota minä harjoitan ammatikseni ja joka on lähellä sydäntäni', niin se sanoi. Jos vähän tiivistän, niin hän tarkoitti, että jos Cross listii minut kuten Carlin, haarojen välistä ei heru enää herkkuja.» Congo kohautti harteitaan. »En kyllä tajua, miksi Cross antaa ämmän kyykyttää itseään. En minä olisi kuunnellut akkamaista lässytystä oikeasta ja väärästä. Olisin sanonut: 'kuule ämmä, sinun haarovälisi kuuluu minulle.' Olisin antanut opetuksen, jottei eukko tee samaa virhettä toiste. Tajuatko?»

»Tajuan», Weiss sanoi. »Mutta tajuatko sinä? Minäpä kerron ihan varmuuden vuoksi vain. Kun karkasit Wallsin yksiköstä –»

Congo nyökkäsi. »Siitä on jo kauan.»

»Niin on, mutta laki ei välitä siitä, koska karkasit kaksi viikkoa ennen teloituspäivääsi. Sinut oli todettu syylliseksi useisiin henkirikoksiin ja syyllistyit vielä uusiinkin käskyttämällä tekijöitä vankeusrangaistuksesi aikana. Olit käyttänyt kaikki muutoksenhakumahdollisuudet. Seuraavaksi sinut olisi sidottu kiinni paareille, käsivarteesi olisi ruiskutettu myrkkyä, ja sinut olisi tapettu. Nyt ongelmasi on seuraavanlainen, Johnny. Se tapahtuu. Sinä olit vankikarkuri. Sinut saatiin kiinni. Olet nyt lähtöruudussa, samassa tilanteessa kuin

ahtautuessasi pyykkisäkkiin, joka heitettiin rekkaan ja kuljetettiin vankilan pääportista yleiselle tielle.»

Mikäli Weiss yritti saada Congon mietiskelemään tilanteen vakavuutta, hän epäonnistui. Kookkaan miehen kasvoille vääntyi hymyn irvikuva. »Eikö vaan ollutkin loistava operaatio?» hän kysyi.

Weiss piti ilmeensä peruslukemilla. »Olen lakimies, Johnny, enkä voi onnitella sinua kiistatta rikollisesta toiminnasta. Mutta jos puhutaan aivan objektiivisesti, niin kyllä, kyllä, ymmärrän paon suunnittelun ja toteutuksen tapahtuneen äärimmäisen taidokkaasti.»

»Jep. Kuinka taidokkaasti sinä nyt minun hyväkseni toimit?»

Shelby Weissilla oli viiden tuhannen dollarin käsintehdyt Tres Outlawsin mustat Cabaret Deluxe -bootsit, jotka oli ostettu El Pasosta. Hänen pukunsa tekijä oli Gieves & Hawkesin räätäli kuuluisasssa osoitteessa No 1 Savile Row, Lontoo. Hänen paitansa valmistettiin mittojen mukaan Roomassa. Hän sipaisi takkinsa kauluskäännettä ja sanoi hiljaa: »En voisi pukeutua näin, ellen osaisi työtäni. Minäpä kerron, mitä seuraavaksi yritetään tehdä: mahdottomia. Lunastan jokaisen palveluksen, joka minulle ollaan velkaa. Vedän jokaisesta narusta. Laitan älykkäimmät avustajani ruotimaan jokaisen läheltä liippaavankin tapauksen ja etsimään perusteita vetoomukselle. Teen töitä hiki hatussa viimeiseen sekuntiin asti. Mutta haluan olla asiakkailleni rehellinen, minkä tähden minun täytyy sanoa sinullekin, etten ole kovin toiveikas.»

»Hm», Congo tuhahti. »Okei, ollaan samalla aallonpituudella…» Hän ojensi selkänsä suoraksi, huokaisi ja nosti yhteen kahlittuja ranteitaan, jotta voisi raapia niskaansa. Sitten hän puhui rauhallisesti, ilman karskin gangsterin asennetta, melkein kuin olisi puhunut itsekseen eikä Weissille. »Koko ikäni ihmiset ovat katsoneet minua ja tiedän heidän ajatelleen: tuommoinen iso tyhmä neekeri se vain on. Montakohan kertaa minua on sanottu gorillaksi? Joskus muka kohteliaisuutena. Koulussakin, kun olin Nacogdoches Golden Dragonsin vasempana linjamiehenä, valmentaja Freeney tapasi sanoa: 'Pelasit kuin raivopäinen gorilla, Congo' tarkoittaen, että olin torpannut toisen joukkueen puolustajat, jotta joku soma valkoinen pelinrakentaja

saisi hienolla heitollaan kaikki huutosakkilaiset märiksi. Ja minä sanoin 'Kiitti, valkku' eli käytännössä *'massa'*.»

Congon kierrokset alkoivat taas kiihtyä. »Mutta kyllä minä tiesin, etten minä tyhmä ole. Tiesin, että olen heitä parempi. Ja nyt tiedän tasan tarkkaan, missä ollaan. Joten jospa minä kerron, mitä minä haluan sinun tekevän. Haluan, että otat yhteyttä yhteen vanhaan tuttuuni, D'Shonn Browniin.»

Weiss näytti yllättyneeltä. »Ai *siihen* D'Shonn Browniin?»

»Kehen sitten? En ole kuullut kuin yhdestä.»

»D'Shonn Brown on ihmelapsi. Slummien poika, ei vielä kolmeakymmentäkään, mutta melkein miljardööri. Komea kuin mikä, hyvä taustatarina, ja kauniit naiset jonottavat hänen makuuhuoneeseensa. On siinä kaveri.»

»No, totta puhuen siitä on aikaa, kun viimeksi nähtiin, joten en ole ihan perillä hänen kuvioistaan, mutta hän kyllä tietää tasan tarkkaan, kuka minä olen. Ilmoita hänelle, minä päivänä minut viedään Huntsvilleen teloitettavaksi. Ja sano, että haluaisin kovasti nähdä hänet vaikkapa vierailulla, ennen kuin ne sitovat minut siihen sairaalasänkyyn ja antavat myrkkypiikin. Minä ja hänen Aleutti-veljensä oltiin hyvää pataa. Loot tapettiin Englannissa Lontoossa. Cross teki sen. Joten meitä yhdistää tämmöinen henkilökohtainen juttu, että menetettiin rakas ihminen samalle tappajalle. Haluaisin ilmaista osanottoni D'Shonnille, paiskata kättä, ehkä kahmaista karhunhalaukseen, niin hän tietää, että kavereita ollaan.»

»Tiedät, ettei se ole mahdollista», Weiss huomautti. »Texasin osavaltio ei enää nykyään salli kuolemaantuomituille fyysistä kontaktia kenenkään kanssa. Kaverisi voi korkeintaan osoittaa kunnioituksensa ruumiillesi, kun sinua ei enää ole.»

»No, välitä viesti silti. Ilmoita tuo toiveeni hänelle. Ja kuule, minähän kai voin antaa sinulle valtakirjan, jotta voit kuitata pankkitililtä asianajokulut ja sen sellaiset menot.»

»Kyllä, se on mahdollista.»

»OK, minulla on tili yksityispankissa Wertmuller-Maierissa Genevessä. Annan tilinumeron ja koodit. Ensimmäiseksi haluan,

että järkkäät jonkun tyhjentämään siellä olevan kassalippaan ja lähettämään sen sisällön sinulle pikapostina. Haluan, että lipas avataan lukosta ja sitten sinetoidään, jollain vahalla tai sama se millä, kunhan sitä ei enää sen jälkeen voi peukaloida. Sitten nostat tililtä kolme miljoonaa dollaria. Kaksi milliä sinulle, ennakkomaksuna ikään kuin. Yksi milli D'Shonnille. Anna se lipas hänelle. Hän saa avata sen. Sano, että siinä on henkilökohtaisia muistoesineitä, minulle helvetin tärkeitä juttuja, ja haluan sen arkussa mukanani hautaan. Puhutaan arkusta, koska haluan, että D'Shonn järjestää hautajaiset ja sen jälkeen valvojaiset, ja tehköön sellaisen setin, ettei kukaan unohda sitä koskaan. Sano, että minä käskin kutsua kaikki ne tyypit niiltä ajoilta, kun oltiin poikia kotikulmilla, ja kaikkien täytyy tulla saattamaan minua, osoittamaan kunnioitusta kuolleelle. Sano, että arvostaisin sitä todella. Teetkö sen?»

»Miljoona dollaria yksistä hautajaisista ja valvojaisista?» Weiss kysyi.

»Helkkarin tosi! Haluan saattueeseen ruumisauton ja limusiineja, siunauksen vaikka jossain katedraalissa ja paremman tason juhlat, joissa muistellaan minun aikaani täällä maan päällä, kaviaaria ja pihvilihaa, samppanjaa ja votkaa baariin, helvetinmoiset kemut. Kuule, miljoona on pikkusumma. Luin, että se Facebookin perustanut pikkunörtti käytti kymmenen milliä omiin häihinsä. Tarkemmin ajattelen, Shelby, anna sille D'Shonnille kaksi milliä. Sano, että panee haisemaan oikein kunnolla.»

»Jos sitä haluat, niin totta kai.»

»Jep, haluan minä. Ja teekin sille selväksi, että tämä on kuolevan miehen toive. Sehän täytyy ottaa vakavasti, eikö?»

»Näin on.»

»Katsokin, että hän tajuaa sen.»

»Ilman muuta.»

»OK, tarvitset näitä päästäksesi tilille.» Congo lausui ulkoa tilinumeron, nimen ja sitten pitkän litanian kirjaimia ja numeroita näennäisen satunnaisessa järjestyksessä. Shelby Weiss kirjoitti ne keskittyneesti muistilehtiöönsä ja nosti katseensa.

»OK, kirjattu. Haluatko kertoa minulle mitään muuta?» hän kysyi.

»Ei muuta.» Johnny pudisti päätään. »Tule takaisin, kun olet tehnyt kaiken, minkä käskin.»

Aleutti Brown oli ollut jengiläinen. Hän kuului Maalikin enkeleihin, jotka yleensä julistautuivat Allahin sotureiksi, vaikka useimmat eivät osanneet lukea sarjakuvia saati sitten Koraania. Aleutin pikkuveli D'Shonn oli toista maata. Heillä oli ollut yhtä vaikea lapsuus, ja D'Shonn oli aivan yhtä vihainen maailmalle ja ihmisenä aivan yhtä häijy kuin Aleutti. Ero oli siinä, että hän salasi sen paljon paremmin ja oli sen verran älykäs, että otti opikseen veljensä ja jengikavereidensa kohtalosta. Useimmat olivat kiven sisässä tai mullan alla.

Niinpä D'Shonn oli ahkeroinut, pysynyt erossa vaikeuksista ja saanut opiskeluapurahan Baylorin yliopistoon. Valmistuttuaan hän sai täyden apurahan Stanfordin oikeustieteelliseen, missä hän keskittyi rikosoikeuteen. Valmistuttuaan sieltä hyvin arvosanoin ja läpäistyään Kalifornian osavaltion lakimiestutkinnon D'Shonn Brown oli hyvissä asemissa, joista ponnistaa nousujohteiselle uralle joko puolustusasianajajaksi tai syyttäjänvirastoon. Mutta hänen motiivinsa opiskella lakia oli aina ollut lain rikkominen. Hän näki itsensä 2000-luvun Kummisetänä. Julkisesti hän esiintyi liikemaailman nousevana tähtenä, joka tunsi voimakasta vetoa hyväntekeväisyystyöhön: »Haluan vain antaa vähän takaisin», hän tapasi sanoa ihaileville toimittajille. Yksityiselämässään hän vaali kiinnostustaan huumediileihin, kiristykseen, ihmiskauppaan ja prostituutioon.

D'Shonn ymmärsi oitis, että Johnny Congon viestissä oli asiaa rivien välissä. Hän uskoi myös Shelby Weissin tietävän sen, mutta tätä peliä oli pelattava, koska molempien täytyisi valan vannoneenakin voida kiistää, ettei heidän keskustelunsa koskenut muuta kuin tuomitun miehen hienoja hautajaistoiveita. Mutta se tapa, kuinka Johnny oli korostanut, että halusi D'Shonnin tulevan vierailulle ja syleilemään häntä ennen kuolemaa, ja kuinka hän oli puhellut, että saattuessa pitäisi olla tietynlaisia ajoneuvoja – no, ei tarvinnut olla kympin oppilas tajutakseen, mistä oikeasti puhuttiin.

Mutta jos Johnny Congo halusi koko maailman luulevan, että D'Shonn oli saanut tehtäväkseen hautajaisjärjestelyt ja valvojaiset, tapahtukoon niin. Kun kaksi miljoonaa dollaria oli tullut Johnny Congon Geneven-tililtä, D'Shonn päätti, ettei Johnnyn kaavailemaa suuren luokan tapahtumaa voisi järjestää tämän kotikaupungissa Nacogdochesissa. Niinpä hän lähetti tiedusteluja Houstonin arvostetuimmille hautausmaille ja varasi hautapaikan järven rannalta Sunset Oaksista, missä nurmi oli trimmattu huolella kuin Augustan golfkentällä ja hienoisesti karehtiva vesi kimmelsi auringossa. Kaunis marmorinen hautakivi tilattiin. Tarjouspyynnön ja sen ylenpalttisen asialistan saivat useampikin kaupungin arvostetuimpiin ja kalleimpiin lukeutuva floristi, pitopalvelu ja juhlapaikka, mukaan lukien joukko viiden tähden hotelleja.

Kaikkia tiedusteluja täsmennettiin vielä sähköpostein ja puheluin. Kun yhteisymmärrykseen päästiin, paperille tulostettu sopimus uskottiin lähetin käsiin, jotta toimituksesta ja vastaanotetuksi kuittauksesta jäisi todiste. Ennakkomaksut maksettiin ja vahvistettiin virallisesti. Kutsuja lähetettiin yli kaksisataa. Kaikki, jotka haluaisivat nähdä omin silmin, että Johnny Congon tahtoa oli vilpittömästi noudatettu, saisivat todisteita näytille enemmän kuin riittävästi.

Kaikkea edellä olevaa viritellessään D'Shonn kävi lisäksi yksityisiä, kirjoihin ja kansiin merkitsemättömiä keskusteluja varsin toisenlaisista Jonnny Congoon liittyvistä asioista samalla, kun pelasi kierroksen Houstonin golfklubilla *Junior Executive* -jäsenenä tai söi lounaaksi kampela-sashimia tai ankkaa purkissa Uchissa tai nautti päivälliseksi filee mignonin brasilialaiseen tapaan Chama Gaúchassa. Kirjallisia todisteita jälkeensä jättämättä hän luovutti tukun käteistä välikäsiin, joista nämä paksut niput kuolleita presidenttejä siirtyivät eteenpäin miehille, joihin yleensä otettiin yhteys vain silloin, kun hautajaisiin tarvittiin ruumis. Heidän käskettiin järjestellä oma toimintansa klubiyrittäjä Rashad Trevainin kautta, jonka House of Rashad -holdingyhtiön osakkeista 30 prosenttia omisti Caymansaarille rekisteröity sijoitusyhtiö DSB. D'Shonn Brown ei tunnetusti osallistunut aktiivisesti Rashadin liiketoimiin. Mikäli hänestä jälleen ker-

ran saatiin valokuva uuden klubin avajaisissa, toimittajille oli vastaus valmiina: »Olen ollut Rashadin kaveri siitä asti, kun olimme pieniä pojannassikoita ensimmäisellä luokalla. Hän kertoi minulle uudenlaisesta ideastaan, joka tekee viihdemaailmasta vähän paremman, ja sellaiseen on ilo sijoittaa. Ja aina on hyvä auttaa miestä mäessä. Kaveri on selvästikin yhtä pätevä omassa ammatissaan kuin minä omassani. Hän menestyy, asiakkaat viihtyvät, ja minä saan hyvän tuoton rahoilleni. Kaikki voittavat.»

Paitsi tietenkin ne, jotka asettuivat D'Shonnin tai Rashadin tielle.

He eivät voittaneet.

»Koneet seis. Ankkurit alas.» Atlantin valtamerellä sadan mailin päässä Angolan pohjoisrannikolta kapteeni Cy Stamford pysäytti FPSO-alus *Bannock A*:n kohtaan, jossa vedensyvyys oli 1 291 metriä. Bannock Oilin laivaston kaikista aluksista juuri tällä oli mielikuvituksettomin ja tylsin nimi, eikä sen ulkonäkö ollut sen komeampi. Valtavalta supertankkerilta puuttuu Amerikka-cupin kilpapursien viehkeys, mutta jotain kiistattoman loisteliasta on sen koossa ja olemuksessa, ja tiettyä majesteettisuutta se huokuu kyntäessään maailman meriä. *Bannock A* oli supertankkerien mitoissa. Pitkään ja leveään runkoon olisi mahtunut laidasta laitaan kolmen jalkapallostadionin nurmikentät perä perää. Sen tankkeihin mahtui öljyä noin sata miljoonaa gallonaa eli painossa ilmaistuna 300 000 pitkää tonnia. Mutta se oli yhtä kömpelö kuin virtahepo balettihameessa.

Sinä päivänä, kun Stamford oli ottanut työkomennuksen vastaan, hän oli soittanut Skype-puhelun vaimolleen kotiin Norfolkiin Virginiaan. »Kuinka kauan olen tehnyt tätä työtä, Mary?» hän kysyi.

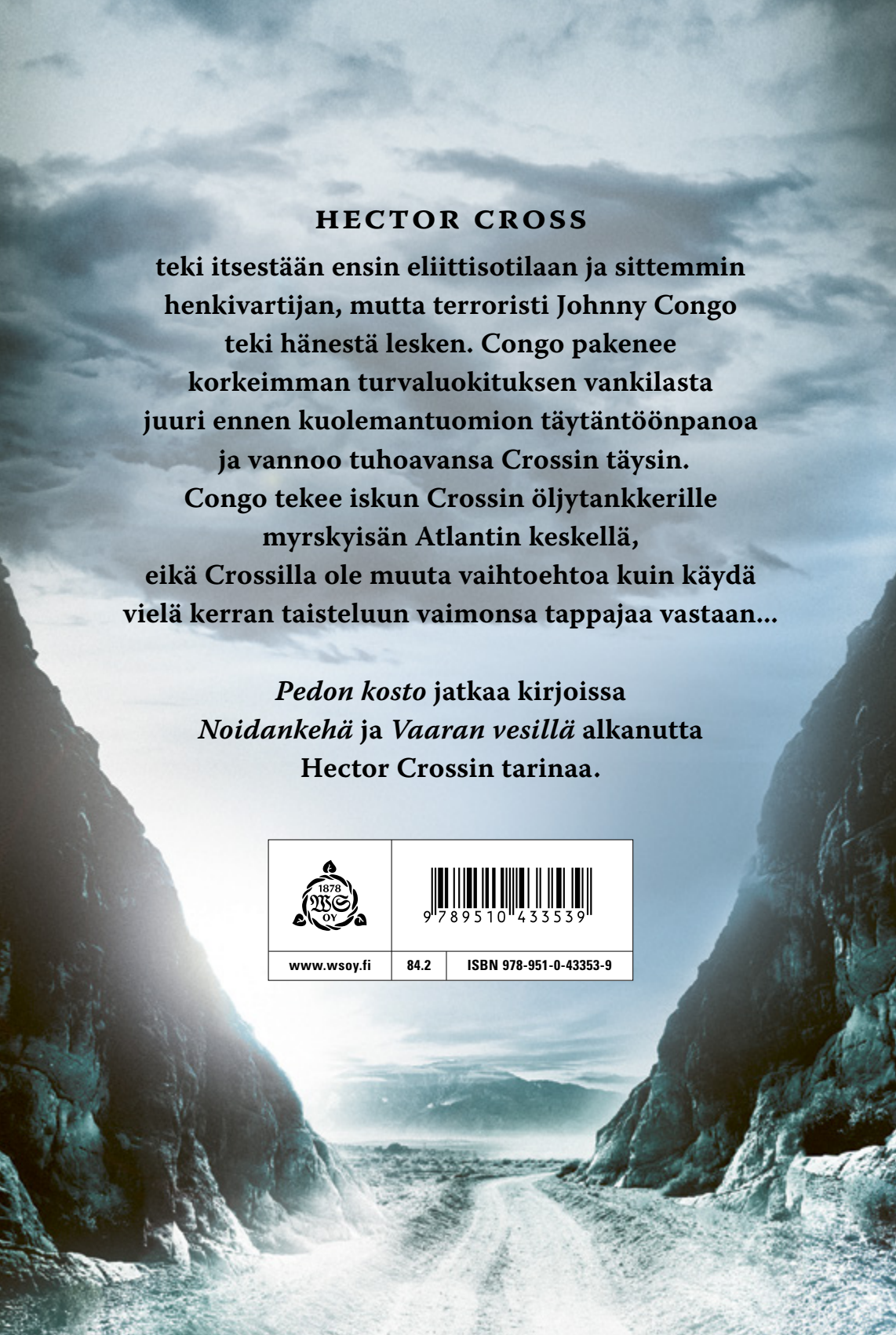
»Kauemmin kuin kumpikaan meistä haluaa ajatella», Mary vastasi.

»Veit sanat suustani. Enkä ole sinä aikana kertaakaan lähtenyt merille rumemmalla aluksella kuin tämä. Edes sen äiti ei voisi sitä rakastaa.»

Veteraanikipparilla oli takanaan yli neljäkymmentä vuotta Yhdysvaltain laivastossa ja kauppalaivastossa, eikä hän liioitellut. Pyöreä

keula, pysty perä ja laatikkomainen runko tekivät *Bannock A*:sta lähinnä jättiläisproomun ja ylisuuren kontin risteytyksen. Ulkonäköä vielä rumensi, että massiiviset kansirakenteet keulasta perään olivat esillä – teräsputket, tankit, pylväät, kattilat, nosturit ja krakkausyksiköt – ja perästä nousi ainakin 30-metrinen putki, jota ympäröi punavalkoiseksi maalattu metallinen tukiristikko. Siihen oli silti syynsä, että Bannock Oil oli siunannut yli miljardin dollarin kustannukset rakennuttaessaan tämän valtavan, kelluvan rumiluksen Hyundain telakalla Etelä-Korean Ulsanissa ja lähettänyt kokeneimman kapteeninsa sen yli 12 000 merimailin neitsytmatkalle. FPSO-alukselle tyypilliseen tapaan *Bannock A* eteni hitaasti vaaruen Koreansalmen kautta Keltaisellemerelle, sitten yli Etelä-Kiinan meren, ohi Singaporen ja läpi Malakansalmen Intian valtamerelle, sitten pitkä etappi Hyväntoivonniemeen, sen ympäri Atlantille ja edelleen ylös Länsi-Afrikan rannikkoa – ja rahamiehet Houstonissa olivat laskeneet päiviä tuottojen saamiseen. FPSO-aluksen kirjaimet olivat lyhenne sanoista, jotka tarkoittivat öljyteollisuuden tuotanto-, varastointi- ja purkualusta, ja se kuvasi omanlaistaan alkemiaa. Nyt *Bannock A* lepäsi ankkurissa ja alkaisi pian ottaa vastaan öljyä kolmen kilometrin päässä pohjoisessa olevalta porauslautalta Magna Granden öljykentältä, jonka Bannock Oil oli löytänyt yli kaksi vuotta sitten. Yhdessä päivässä pumpattaisiin jopa 80 000 barrelia *Bannock A*:n jalostamoon, joka tislaisi sakeasta, mustasta raakaöljystä erilaisia kauppatuotteita voiteluöljyistä bensiiniin. Tuotteet varastoitaisiin odottamaan aluksen tankkeihin, kunnes Bannock Oilin tankkerit kuljettaisivat ne lopulliseen määräpaikkaan. Magna Granden kentän ennakoitu kokonaistuotanto oli yli 200 miljoonaa barrelia öljyä. Ellei maailma ykskaks kääntäisi selkäänsä petrokemian teollisuuden tuotteille, Bannock Oililla oli mahdollisuus yli 20 miljardin dollarin kokonaistuottoon.

Bannock A maksaisi itsensä takaisin vielä monta kertaa. Odottelun aika olisi pian ohi, kun alus aloittaisi tositoimet.

HECTOR CROSS

teki itsestään ensin eliittisotilaan ja sittemmin henkivartijan, mutta terroristi Johnny Congo teki hänestä lesken. Congo pakenee korkeimman turvaluokituksen vankilasta juuri ennen kuolemantuomion täytäntöönpanoa ja vannoo tuhoavansa Crossin täysin. Congo tekee iskun Crossin öljytankkerille myrskyisän Atlantin keskellä, eikä Crossilla ole muuta vaihtoehtoa kuin käydä vielä kerran taisteluun vaimonsa tappajaa vastaan...

Pedon kosto **jatkaa kirjoissa** ***Noidankehä*** **ja** ***Vaaran vesillä*** **alkanutta Hector Crossin tarinaa.**

www.wsoy.fi | 84.2 | ISBN 978-951-0-43353-9